

Krav om, at de Udlændinge, der fik Indfødsret, ikke skulde kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse, før der var gaaet en længere Tid. De skulde altsaa ikke kunne faa Alderdomsforsørgelse ved 60 Aars Alderen i Lighed med de danskfødte Borgere. Jeg vil bestemt hævde, at ogsaa denne Fordring vil være urimelig, og jeg haaber, at Folketinget vil vide at hævde sit hidtidige Standpunkt og afvise ethvert Krav i saa Henseende.

Det eneste rimelige, jeg har kunnet finde i de Krav, som Landstinget har opstillet, er Kravet om, at man i Nabolandene skulde stille sig overfor Danskerne paa samme liberale Maade, som vi stiller os overfor indvandrede fra Nabolandene. Jeg billiger, at man stiller et saadant Krav til Sverige og Norge. Jeg billiger, at man kræver af Regeringerne i de paagældende Lande, at de behandler danske Indvandrere i disse Lande paa samme Maade, som vi behandler Indvandrere fra Sverige og Norge. Men naar man i Landstingsudvalget og i Landstingssalen har fremsat den Opfattelse, at dette ikke var Tilfældet, har man været paa Vildspor, det kan man se af alt, hvad der foreligger til Sagens Oplysning. Man har ment, at naar vi i 10-Aaret 1904—13 har givet 3,069 Svenskere Indfødsret, medens Sverige i samme Tidsrum kun har givet 312 Danske Indfødsret, skulde det være et Bevis paa, at man i Sverige fulgte strengere Regler for Indfødsrets Meddelelse, end vi gør her i Danmark. Men saaledes er Forholdet ikke, og det kunde man for øvrigt se af de Oplysninger, der er tilflydt Landstingets Udvalg fra Ministeriet. Ved at gennemgaa Meddelelserne fra Sverige og Norge om, hvilke Principper man der følger for Indfødsrets Meddelelse, vil man se, at man i de paagældende Lande ingenlunde opstiller strengere Fordringer, end man gør her. Et Krav, der gennemgaaende stilles her, for at Indfødsret kan meddeles, er, at vedkommende Personer skal have været her i Landet i mindst 12 Aar, medens man i vore Nabolande allerede giver Indfødsret til Folk, der har været i det paagældende Land i 10 Aar. Naar ikke flere Danske har opnaaet Indfødsret i Sverige end 312, er det en Følge af, at der ikke findes nær saa mange Danske i Sverige, som der findes Svenske i Danmark, der er henvend 6 Gange saa mange Svenske i Danmark, som der er Danske i Sverige. Og det fremgaar af Oplysninger, som er tilstillede Ministeriet fra Sverige, at Sverige over-

hovedet ikke nægter Danske Naturalisation, naar der er skellig Grund til at imødekomme deres Andragende derom. I 1904 blev kun een dansk Ansøgning afslaaet, i 1905 slet ingen, i 1906 7, i 1907 ingen, i 1908 5, i 1909 4, i 1910 5, i 1911 5, i 1912 2 og i 1913 ingen. I 1913 var der 45 Danske, der fik Indfødsret i Sverige. Man vil af disse Tal se, at man i Sverige ikke paa nogen Maade gaar strengt i Rette med Danske, der søger Naturalisation.

De Oplysninger, jeg her har givet, turde være tilstrækkelige Vidnesbyrd om, at der ingen Grund er for os til at kræve andre Regler indført, naar Talen er om at give Indfødsret, end dem, der tidligere har været anvendte. Det maa ved disse Oplysninger være tilstrækkeligt godtgjort, at det andet høje Tings Krav ikke har været tilstrækkelig sagligt underbyggede til, at man behøver at tage noget Hensyn til dem. Jeg vil derfor opfordre Folketinget til ligesom tidligere at hævde sit humane Synspunkt i Forhold til de mere strenge Krav, der er opstillede af Landstinget, saa meget mere som Kravet fra Landstingets Side i særlig Grad er rettet mod Indvandrere fra vort Naboland Sverige. Der er saa vist ingen Anledning for det høje Folketing til her paa nogen Maade at ændre sit Syn paa Forholdene med Hensyn til Indfødsrets Meddelelse og allermindst i disse Tider, hvor man tværtimod skulde arbejde for at faa den bedst mulige Forstaaelse mellem de to Lande.

Kvist: Som det er oplyst af den ærede Ordfører (Hauge), er Udvalget enig om at indstille det her foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse. Men som ærede Medlemmer vil have set af Betænkningen, er der delte Meninger i Udvalget angaaende de Regler, der følges ved Meddelelsen af Indfødsret. Efter de Udtalelser, vi nu har hørt af den højtærede Ordfører, skulde man gaa ud fra, at de Regler, der nu følges, er Regler, som har været fulgte gennem en lang Periode, ja, gennem hele den Tid, hvor man har beskæftiget sig med Meddelelse af Indfødsret til fremmede Landes Borgere, der er indvandret her til Landet. Men det er langt fra Tilfældet. Den ærede Ordfører brugte saa stærke Ord, at han sagde, at Venstre fuldstændig har forandret sit Standpunkt i dette Forhold, men det maa være en Misforstaaelse af den ærede Ordfører.

Det, der har givet Anledning til den